

**Відзив ОСББ «Лінія 10-59» на касаційну скаргу
виконавчого комітету міської ради міста Кропивницького
у адміністративній справі № 1140/2017/18**

Обставини справи:

Об'єднання співвласників багатоквартирного будинку "Лінія 10-59" звернулося до Кіровоградського окружного адміністративного суду з позовом до виконавчого комітету міської ради міста Кропивницького про визнання протиправним (незаконним) та скасування рішення виконавчого комітету міської ради міста Кропивницького від 12 червня 2018 року №279 "Про затвердження норм надання послуг з вивезення побутових відходів".

Рішенням Кіровоградського окружного адміністративного суду від 23 січня 2019 року позов задоволено частково.

Постановою Третього апеляційного адміністративного суду від 05 червня 2019 року апеляційну скаргу Об'єднання співвласників багатоквартирного будинку "Лінія 10-59" задоволено. Апеляційні скарги виконавчого комітету міської ради міста Кропивницького та Товариства з обмеженою відповідальністю "Екостайл" залишено без задоволення. Рішення Кіровоградського окружного адміністративного суду від 23 січня 2019 року скасовано та прийнято нове, яким позов задоволено.

21.05.2020 року поштовим відправленням ОСББ «Лінія 10-59» отримало касаційну скаргу відповідача по справі.

У скарзі касатор зазначає, що при винесені Кіровоградським окружним адміністративним судом рішення від 23.01.2019 року та ухвалені постанови Третім апеляційним адміністративним судом від 05.06.2019 року по справі № 1140/2017/18 неправильно застосовані норми матеріального права та порушено норми процесуального права, що унеможливило встановлення фактичних обставин, що мають значення для правильного вирішення справи (суд встановив обставини, що мають значення, на підставі недопустимих доказів), а також враховуючи, що станом на сьогоднішній день відсутній висновок Верховного Суду з питання застосування вказаних норм права у подібних правовідносинах тому вважає, що зазначені судові рішення підлягають скасуванню з ухваленням Верховним Судом нового рішення про відмову в задоволенні позовних вимог.

Сторона позивача вважає, що судові рішення апеляційної інстанції, як остаточне, яке набрало законної сили та виконано у повному обсязі на час подання

цього відзиву (оскаржуваний нормативно-правовий акт визнано протиправним та скасовано; невідкладно опубліковане оголошення з резолютивною частиною судового рішення на виконання та у відповідності до ч. 1 ст. 265 КАС України; стягнуто судовий збір на користь позивача по справі), ухвалене з додержанням норм матеріального і процесуального права, а касаційна скарга є необґрунтованою та безпідставною.

Обґрунтування заперечень щодо змісту та вимог касаційної скарги:

Безпідставність касаційної скарги

Згідно з ч. 4 ст. 328 КАС України, підставами касаційного оскарження судових рішень, зазначених у частині першій цієї статті, є неправильне застосування судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права виключно в таких випадках:

1) якщо суд апеляційної інстанції в оскаржуваному судовому рішенні застосував норму права без урахування висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного у постанові Верховного Суду, крім випадку наявності постанови Верховного Суду про відступлення від такого висновку;

2) якщо скаргник вмотивовано обґрунтував необхідність відступлення від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного у постанові Верховного Суду та застосованого судом апеляційної інстанції в оскаржуваному судовому рішенні;

3) якщо відсутній висновок Верховного Суду щодо питання застосування норми права у подібних правовідносинах;

4) якщо судові рішення оскаржується з підстав, передбачених частинами другою і третьою статті 353 цього Кодексу.

Підставами касаційного оскарження судових рішень, зазначених у частинах другій і третій цієї статті, є неправильне застосування судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права.

Касатором належним чином не обґрунтовано жодного з перелічених пунктів підстав касаційного оскарження, а саме:

1) не зазначено конкретно, у чому полягає порушення норм матеріального права при розгляді справи у суді першої та апеляційної інстанції, не вказані відповідні статті, пункти, підпункти Конституції, законів України, інших актів

законодавства, якими встановлені норми матеріального права і яких не дотрималися суди при вирішенні справи та не наведено висновку з необхідністю його врахування щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного у постанові Верховного Суду, а чисельне посилення касатора на *порушення судами першої та апеляційної інстанції змісту Постанови Пленуму Вищого адміністративного суду України № 7 від 20.05.2013р. «Про судові рішення в адміністративній справі»*, у розумінні ч. 6 ст. 13 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», не є постановою Верховного Суду, на висновок якої (чи відсутність такого) має міститися посилення у скаргі;

- 2) не повідомляється про необхідність відступлення від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного у постанові Верховного Суду та застосованого судом апеляційної інстанції в оскаржуваному судовому рішенні;
- 3) через відсутність у скаргі конкретних вказівок на порушення норм права, неможливо й стверджувати про відсутність висновків Верховного Суду щодо їх застосування у подібних правовідносинах;
- 4) підстави передбачені частинами другою і третьою статті 353 цього Кодексу в межах доводів та вимог касаційної скарги, відсутні, а згадування касатора змісту пункту 4 частини 2 цієї статті – *суд встановив обставини, що мають істотне значення, на підставі недопустимих доказів*, - є прихованою спробою переоцінити докази, нового дослідження обставин, на що у Верховного Суду немає повноважень (ч. 2 ст. 341 КАС).

Таким чином, відсутні підстави на касаційне оскарження рішення апеляційної інстанції відповідачем. Керуючись п. 1 ч. 1 ст. 349, ст. 350 КАС України, у задоволені касаційної скарги слід відмовити, а судові рішення залишити без змін.

Безпідставність вимог касаційної скарги

У скаргі, керуючись ст. 351 КАС України, касатор просить Верховний Суд скасувати судові рішення першої та апеляційної інстанції і прийняти нове, яким відмовити у задоволені позовних вимог.

Проте, ним не необґрунтовано неправильне тлумачення закону або застосування закону, який не підлягає застосуванню, або незастосування закону, який підлягав

застосуванню, передбачене ч. 3 ст. 351 КАС України, та не наведено порушення норм процесуального права, які призвели до ухвалення незаконного рішення у відповідності до ч. 2 цієї статті.

Таким чином, вимоги особи, яка подала касаційну скаргу є безпідставними з урахуванням наведеного нижче.

Необґрунтованість касаційної скарги

Згідно з ч. 1 ст. 341 КАС України, суд касаційної інстанції переглядає судові рішення в межах доводів та вимог касаційної скарги, які стали підставою для відкриття касаційного провадження, та на підставі встановлених фактичних обставин справи перевіряє правильність застосування судом першої чи апеляційної інстанції норм матеріального і процесуального права.

Касатор на власний розсуд тлумачить норми матеріального права, які правильно застосовані судами під час ухвалення судових рішень, та не полишає спроб переконати високоповажний суд, що його власна неправильна трактовка законодавства є беззаперечною істиною.

Крім того, вже як порушення норм процесуального права, ставить під сумнів надану судами обох інстанцій правильну оцінку дослідженим доказам, в контексті власного помилкового розуміння норм матеріального права, про що суд апеляційної інстанції зробив правильний висновок.

Зокрема, як недопустимі, відповідач вказує на досліджені судами докази (а.с. 75-146, т.2, а.с. 1, т. 3, а.с. 18-21, 28-32, 38, 44, т.3) на підставі яких встановлено як наявність нежитлових приміщень у багатоквартирних будинках, що включені до переліку на проведення визначення норм надання послуг з вивезення побутових відходів, так і розміщення підприємств, установ, організацій у цих нежитлових приміщеннях всупереч п.2.4. Правил визначення норм надання послуг з вивезення побутових відходів, затверджених Наказом Міністерства з питань житлово-комунального господарства України від 30.07.2010 № 259 «Про затвердження Правил визначення норм надання послуг з вивезення побутових відходів» (далі – Правила № 259), та ще й спільне використання контейнерних майданчиків мешканцями багатоквартирних будинків з іншими споживачами послуг з вивезення побутових відходів всупереч п.1.8. Правил № 259.

Не спростувавши належними та допустимими доказами факту розміщення підприємств, установ, організацій у нежитлових приміщеннях багатоквартирних будинків обраних для визначення норм, спільного використання контейнерних майданчиків мешканцями багатоквартирних будинків з іншими споживачами, всупереч п. 1.8., п. 2.4. Правил № 259, які є визначальними обставинами у цій справі, відповідач переключає увагу суду на недоведеності позивачем та судом першої та апеляційної інстанції у своїх рішеннях, що виявлені підприємства, установи, організації займались господарською чи статутною діяльністю і при цьому ще й продукували побутові чи інші відходи і ці відходи були включені до зафіксованого у науково-технічному звіті обсягу!

Тобто, відповідач намагається розширити діючі на той час, які діють і зараз, норми матеріального права, доповнивши пункти 1.8., 2.4. *Правил № 259*, що крім розміщення, на думку відповідача, такі підприємства, установи, організації повинні ще й займатись профільною господарською, статутною чи іншою законною діяльністю.

Аптеки - продавати ліки, бібліотеки – видавати книги та приймати відвідувачів у читальних залах, перукарні – стригти клієнтів, ДЮСШ – тренувати учнів, клубу ветеранів – збирати членів, гостей чи прихильників, ритуальним агенціям – відправляти померлих у останній путь, шаховому клубу – грати в шахи, кафе – готувати їжу..., біржам – торгувати, абонентським відділам – обслуговувати абонентів?!

По-перше, для того, щоб твердження відповідача набули хоч якоїсь логіки, йому необхідно виконати декілька кроків: 1) підготувати проект змін до пунктів 1.8., 2.4. *Правил № 259* з викладенням власного бачення організації та проведення визначення норм надання послуг з вивезення побутових відходів, зокрема щодо доповнення/конкретизації/розширення критеріїв обрання будинків та контейнерних майданчиків для дослідження; 2) подати розроблений проект змін на розгляд відповідному органу виконавчої влади/законодавчої ініціативи для подальшого прийняття і внесення до нормативно-правових актів таких змін; 3) розробити та затвердити схему санітарного очищення міста у відповідності до другого абзацу п. 1.2. *Правил № 259* та п. 5 *Правил надання послуг з поводження з побутовими відходами, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 10 грудня 2008 р. № 1070* (далі – *Правила № 1070*), щоб у майбутньому уникнути допущених помилок з відбором об'єктів для визначення норм надання послуг; 4) організувати та провести визначення норм надання послуг з вивезення побутових відходів у відповідності до змінених

Правил № 259; 5) реалізувати всі процедури для прийняття регуляторного акту; 6) винести проект рішення на розгляд виконавчого комітету.

До внесення таких змін у законодавчі акти, оцінка судами зібраних доказів у справі та висновків щодо порушень п.п. 1.2., 1.8., 2.4., *Правил № 259*, п. 5 *Правил № 1070*, у повній мірі буде відповідати принципу верховенства права та завданням адміністративного судочинства, відповідно до яких у справах щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень адміністративні суди перевіряють, чи прийняті (вчинені) вони: 1) на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією та законами України; 2) з використанням повноваження з метою, з якою це повноваження надано; 3) обґрунтовано, тобто з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення (вчинення дії); 4) безсторонньо (неупереджено); 5) добросовісно; 6) розсудливо; 7) з дотриманням принципу рівності перед законом, запобігаючи всім формам дискримінації; 8) пропорційно, зокрема з дотриманням необхідного балансу між будь-якими несприятливими наслідками для прав, свобод та інтересів особи і цілями, на досягнення яких спрямоване це рішення (дія); 9) з урахуванням права особи на участь у процесі прийняття рішення; 10) своєчасно, тобто протягом розумного строку.

Відповідно до статей 1 та 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» суди застосовують як джерело права при розгляді справ положення Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та протоколів до неї, а також практику Європейського суду з прав людини та Європейської комісії з прав людини.

Одним із суттєвих елементів принципу верховенства права є принцип юридичної визначеності. Цей принцип має різні прояви. Зокрема, він є одним з визначальних принципів «доброго врядування» і «належної адміністрації» (встановлення процедури і її дотримання), частково співпадає з принципом законності (чіткість і передбачуваність закону, вимоги до «якості» закону).

Так, у пунктах 70-71 рішення по справі «Рисовський проти України» (29979/04) Європейський Суд з прав людини, аналізуючи відповідність мотивування Конвенції, підкреслює особливу важливість принципу «належного урядування», зазначивши, що цей принцип передбачає, що у разі, коли йдеться про питання загального інтересу, зокрема, якщо справа впливає на такі основоположні права людини, як майнові права, державні органи повинні діяти вчасно та в належний і якомога послідовніший спосіб (рішення у справах «Беєлер проти Італії» (Beyeler v. Italy), № 33202/96, пункт 120,

«Онерїлдіз проти Туреччини» (Oneryildiz v. Turkey), № 48939/99, пункт 128, «Megadat.com S.r.l. проти Молдови» (Megadat.com S.r.l. v. Moldova), № 21151/04, пункту 72, «Москаль проти Польщі» (Moskal v. Poland), № 10373/05, пункту 51). Зокрема, на державні органи покладено обов'язок запровадити внутрішні процедури, які посилять прозорість і ясність їхніх дій, мінімізують ризик помилок (див., наприклад, рішення у справах «Лелас проти Хорватії» (Lelas v. Croatia), заява № 55555/08, пункт 74, від 20 травня 2010 року, і «Тошкуце та інші проти Румунії» (Toscuta and Others v. Romania), заява № 36900/03, пункт 37) і сприятимуть юридичній визначеності у цивільних правовідносинах, які зачіпають майнові інтереси (див. зазначені вище рішення у справах «Онерїлдіз проти Туреччини» (Oneryildiz v. Turkey), пункт 128, та «Беєлер проти Італії» (Beyeler v. Italy), пункт 119).

Принцип «належного урядування», як правило, не повинен перешкоджати державним органам виправляти випадкові помилки, навіть ті, причиною яких є їхня власна недбалість (див. зазначене вище рішення у справі «Москаль проти Польщі» (Moskal v. Poland), № 10373/05, пункт 73). Будь-яка інша позиція була б рівнозначною, *inter alia*, санкціонуванню неналежного розподілу обмежених державних ресурсів, що саме по собі суперечило б загальним інтересам (там само). З іншого боку, потреба виправити минулу «помилку» не повинна непропорційним чином втручатися в нове право, набуте особою, яка покладалася на легітимність добросовісних дій державного органу (рішення у справі «Пінкова та Пінк проти Чеської Республіки» (Pincova and Pine v. the Czech Republic), № 36548/97, пункт 58). Іншими словами, державні органи, які не впроваджують або не дотримуються своїх власних процедур, не повинні мати можливість отримувати вигоду від своїх протиправних дій або уникати виконання своїх обов'язків (див. зазначене вище рішення у справі «Лелас проти Хорватії» (Lelas v. Croatia), пункту 74). Ризик будь-якої помилки державного органу повинен покладатися на саму державу, а помилки не можуть виправлятися за рахунок осіб, яких вони стосуються (рішення у справах «Пінкова та Пінк проти Чеської Республіки» (Pincova and Pine v. the Czech Republic), пункту 58, «Ґаші проти Хорватії» (Gashi v. Croatia), № 32457/05, пункту 40, «Трго проти Хорватії» (Trgo v. Croatia), № 35298/04, пункту 67). У контексті скасування помилково наданого права на майно принцип «належного урядування» може не лише покладати на державні органи обов'язок діяти невідкладно, виправляючи свою помилку (наприклад, рішення у справі «Москаль проти Польщі» (Moskal v. Poland), пункту 69), а й потребувати виплати відповідної компенсації чи іншого виду належного відшкодування колишньому добросовісному власникові (зазначені вище рішення у справах «Пінкова та Пінк проти Чеської Республіки»

(Pincova and Pine v. the Czech Republic), пункт 53 та «Тошкуце та інші проти Румунії» (Toscuta and Others v. Romania), пункт 38).

Як зазначив Європейський суд у справі *Yvone van Duyn v. Home Office*, принцип правової визначеності означає, що зацікавлені особи повинні мати змогу покладатись на зобов'язання, взяті державою, навіть якщо такі зобов'язання містяться в законодавчому акті, якій загалом не має автоматичної прямої дії.

Складаючи описову частину постанови апеляційної інстанції щодо аргументації доводів сторони відповідача, суд зазначає:

«При цьому, обидва апелянта (виконком та третя особа) акцентують увагу колегії суддів на тому, що позовна заява ОСББ "Лінія 10-59" не містила жодних вимог щодо визнання протиправними або недійсними розрахунків, що були здійснені ДП «Науково-дослідний та конструкторсько-технологічний інститут міського господарства», а суд першої інстанції в свою чергу не надав цьому правової оцінки, також як і не зазначив жодного нормативно - правового акту, який би покладав на органи місцевого самоврядування обов'язок здійснювати перевірку здійснення натуральних вимірів, методики розрахунків та правомірності їх здійснення.

Згадані у попередньому абзаці апелянти також вказують на те, що оскаржуване позивачем у цій справі рішення прийнято відповідачем на підставі, у межах повноважень та у спосіб..., а метою прийняття даного акту є виконання вимог абз.2 п. 7 постанови Кабінету Міністрів України від 10.12.2008 № 1070 «про затвердження Правил надання послуг з вивезення побутових відходів», і останній раз норми переглядалися у 2007 році.»

В світлі викладеної вище практики застосування принципів «належного урядування» та «юридичної визначеності», наявністю у матеріалах справи витребуваних судом доказів, зокрема наданого ГУ ЖКГ міської ради міста Кропивницького (безпосередній розробник проекту регуляторного акту), Положення про Головне управління житлово-комунального господарства Міської ради міста Кропивницького (а.с. 211-215, т. 2), наскрізь пронизаного такими демократичними принципами, як: «народовладдя», «відповідальності перед громадянами та міською радою за свою діяльність», «верховенства права», «законності», «пріоритетності прав людини», «гласності», «поєднання державних та місцевих інтересів», «підзвітності та відповідальності перед територіальною громадою міста. Міською радою, міським головою та Виконавчим комітетом Міської ради міста

Кропивницького», суд апеляційної інстанції, на відміну від суду першої інстанції, дійшов до правильного та достатнього висновку:

*«..., що визначені у ст. 36 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» обставини за наявності яких регуляторний акт не може бути прийнятий або схвалений уповноваженим на це органом чи посадовою особою місцевого самоврядування – не слід розуміти дослівно як «відсутній аналіз регуляторного впливу, проект регуляторного акта не був оприлюднений», оскільки виходячи з духу цього Закону та його направленості, здійснення аналізу регуляторного впливу та оприлюднення проекту регуляторного акту з грубими порушеннями принципів державної регуляторної політики таких як «прозорість та врахування громадської думки» і «передбачуваність», а також публікація нормативного акту у чіткій відповідності до його тексту – **свідчить як про відсутність належного аналізу регуляторного впливу так і про відсутність оприлюднення проекту регуляторного акта**, що в свою чергу є підставою для його скасування в цілому.»*

Крім того, як вже встановлено у судових рішеннях за результатом розгляду аналогічної адміністративної справи № 1111/101/12, рішення в якій набрало законної сили, де стороною був касатор (а.с. 82-90, т.1) і такі обставини не потребують повторному доказуванню у розумінні ч. 4 ст. 71 КАС України:

Правила № 259 не містять категоричних вимог щодо необхідності перегляду норм, за наявності раніше затверджених, а лише встановлюють правила для їх вимірювання і встановлюють мінімальний інтервал для їх уточнення та перегляду, що спростовує висновки розробників норм та врахування цієї обставини як підстави для перегляду норм.

Тому посилання касатора про прийняття оскаржуваного у цій справі регуляторного акту на виконання абз.2 п. 7 Правил № 1070, є безпідставними.

Згідно положення Висновку № 11 (2008) Консультативної ради європейських суддів щодо якості судових рішень (пункти 32-41), в якому, серед іншого, звертається увага на те, що усі судові рішення повинні бути обґрунтованими, зрозумілими, викладеними чіткою і простою мовою і це є необхідною передумовою розуміння рішення сторонами та громадськістю; у викладі підстав для прийняття рішення необхідно дати відповідь на доречні аргументи та доводи сторін, здатні вплинути на вирішення спору; виклад підстав для прийняття рішення не повинен неодмінно бути

довгим, оскільки необхідно знайти належний баланс між стислістю та правильним розумінням ухваленого рішення; обов'язок суддів наводити підстави для своїх рішень не означає необхідності відповідати на кожен аргумент заявника на підтримку кожної підстави захисту; обсяг цього обов'язку суду може змінюватися залежно від характеру рішення.

Зазначений Висновок також акцентує увагу на тому, що згідно з практикою Європейського суду з прав людини очікуваний обсяг обґрунтування залежить від різних доводів, що їх може наводити кожна зі сторін, а також від різних правових положень, звичаїв та доктринальних принципів, а крім того, ще й від різних практик підготовки та представлення рішень у різних країнах.

Згідно позиції Європейського суду з прав людини (в аспекті оцінки аргументів учасників справи у касаційному провадженні), сформованої, зокрема, у справах «Салов проти України» (заява № 65518/01; від 6 вересня 2005 року; пункт 89), «Проніна проти України» (заява № 63566/00; 18 липня 2006 року; пункт 23) та «Серявін та інші проти України» (заява № 4909/04; від 10 лютого 2010 року; пункт 58): принцип, пов'язаний з належним здійсненням правосуддя, передбачає, що у рішеннях судів та інших органів з вирішення спорів мають бути належним чином зазначені підстави, на яких вони ґрунтуються; хоча пункт 1 статті 6 Конвенції зобов'язує суди обґрунтовувати свої рішення, його не можна тлумачити як такий, що вимагає детальної відповіді на кожен аргумент; міра, до якої суд має виконати обов'язок щодо обґрунтування рішення, може бути різною в залежності від характеру рішення (див. рішення у справі «Руїс Торіха проти Іспанії» (Ruiz Torija v. Spain) серія А. 303-А; 09 грудня 1994 року, пункт 29).

З урахуванням положень п. 25 Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Проніна проти України» (Заява N 63566/00) від 18 липня 2006 року суд зобов'язаний оцінити кожен специфічний, доречний та важливий аргумент, а інакше суд не виконає свої зобов'язання щодо пункту 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (ратифікованої Законом України № 475/97-ВР від 17.07.97р).

Виходячи з практики ЄСПЛ, є всі підстави вважати, що судом апеляційної інстанції досліджені та враховані всі важливі аргументи надані відповідачем та третіми особами по справі, які суд апеляційної інстанції визнав доречними за характером свого рішення.

По-друге, суд першої інстанції під час розгляду справи з метою встановлення всіх фактичних обставин, скориставшись принципом офіційності, ухвалою суду від 19.11.2018 року (а.с. 231-232, т. 2), витребував з відповідача, розробника проекту оскаржуваного рішення відповідача – ГУ ЖКГ міської ради міста Кропивницького, Управління комунальної власності міської ради міста Кропивницького, комунальних підприємств, третіх осіб на стороні відповідача, необхідні докази та пояснення на підтвердження законності дій під час організації та проведення визначення норм надання послуг з вивезення побутових відходів та підготовки проекту оскаржуваного рішення.

Жодних доказів (!) та обґрунтованих пояснень на підтвердження законності своїх дій ані відповідач, ані треті особи на стороні відповідача надати суду не спромоглися! А ті докази, що були надані суду на виконання ухвали, доповнюють докази надані позивачем та доводять у своїй сукупності правильність висновків суду апеляційної інстанції.

Наприклад, прибувший за судовою повісткою свідок Сатін І.В. – один з безпосередніх виконавців наукової продукції, допитаний 27.12.2018 року у залі судових засідань (а.с. 60-61, т. 3), не зміг внести ясність та надати докази на підтвердження законності дій під час організації та проведення визначення норм надання послуг, адже, як з'ясувалось під час допиту свідка, він безпосередньо не приймав участі у обранні об'єктів для дослідження та не був присутній під час проведення замірів у період з 22.05.2017р. по 29.05.2017р., що інформація про адреси об'єктів для проведення замірів і кількість споживачів, надавалась замовником наукової розробки – ТОВ «Екостайл», проти чого представник ТОВ «Екостайл» не заперечував.

В свою чергу, ТОВ «Екостайл» у наданих поясненнях на виконання ухвали суду (а.с. 46-47, т. 3), посилаючись на еколога, яка готувала документацію та звільнилась у лютому 2018 року, стверджує, що інформація щодо визначення переліку багатоквартирних будинків для дослідження та кількість споживачів отримувалась від комунальних підприємств. Що жодних договорів з юридичними особами по зазначених адресах багатоквартирних будинків ТОВ «Екостайл» не укладало (а.с. 46-47, т. 3), що повністю спростовує доводи відповідача щодо наявності власних контейнерних майданчиків та окремого обліку кількості утворених побутових відходів від підприємств, установ, організацій.

Як можна встановити з листів начальників комунальних підприємств (а.с. 38, 44, т.3) наданих на ухвалу суду про витребування доказів (а.с. 231-232, т. 2), навіть

кількість багатоквартирних будинків закріплених за контейнерними майданчиками обраних для дослідження, значно більша ніж зазначено у науково-технічному звіті, що повністю спростовує пояснення ТОВ «Екостайл» щодо отримання вихідної інформації у комунальних підприємств.

За наявності такої доказової бази у матеріалах справи, відповідач, забуваючись, що у розумінні ч. 2 ст. 77 КАС України саме він є суб'єктом владних повноважень і обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на нього, вказуючи у скарзі, що суди порушили норми процесуального права і це унеможливило встановлення всіх фактичних обставин справи, що мають значення для правильного вирішення справи (суд встановив обставини, що мають значення, на підставі недопустимих доказів), відверто маніпулює фактичними обставинами справи.

По-третє, посилання відповідача на недоведеність права позивача на звернення до суду у контексті ст. 5 КАС України, є необґрунтованим. Судами першої та апеляційної інстанції на підставі досліджених доказів правильно встановлено, що ст. 264 КАС України встановлені особливості позовного провадження в окремих категоріях адміністративних справ.

Судами правильно встановлено, що оскаржуване рішення у справі відноситься до нормативно-правових актів органів місцевого самоврядування, що входять до переліку встановленого п. 2 ч. 1 ст. 264 КАС України.

Частина 2 цієї статті наголошує, що право оскаржити нормативно-правовий акт мають особи, щодо яких його застосовано, а також особи, які є суб'єктом правовідносин, у яких буде застосовано цей акт.

Посилання касатора на неодмінне настання конкретного порушення прав, свобод та інтересів для звернення до суду за їх захистом, є наслідком неправильного розуміння правової природи актів індивідуальної дії та нормативно-правових актів.

Тому і в цій частині, касаційна скарга є безпідставною та необґрунтованою.

По-четверте, посилання касатора про порушення судом першої та апеляційної інстанції норм процесуального права (п. 1 ч. 2 ст. 245, ч. 9 ст. 264 КАС України), зокрема про задоволення позовних вимог позивача «визнати протиправним та скасувати», і нібито одночасним застосуванням двох різних за змістом способів захисту порушеного права, також безпідставне виходячи з наступного.

Згідно з ч. 2 ст. 9 КАС України, суд може вийти за межі позовних вимог, якщо це необхідно для ефективного захисту прав, свобод, інтересів людини і громадянина, інших суб'єктів у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку суб'єктів владних повноважень. У разі задоволення позову суд може прийняти рішення про: *...інший спосіб захисту прав, свобод, інтересів людини і громадянина, інших суб'єктів у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку суб'єктів владних повноважень, який не суперечить закону і забезпечує ефективний захист таких прав, свобод та інтересів* (п. 10 ч. 2 ст. 245 КАС). У скаргі міститься посилення на ст. 264 КАС України, як нібито імперативно визначений спосіб судового захисту при оскарженні нормативно-правових актів, натомість цей спосіб є диспозитивним, з огляду як на вказану в ст. ст. 9, 245 КАС України свободу суддівського розсуду при обранні способу судового захисту, так й з огляду на можливість скасування нормативно-правового акту (ч. 3 ст. 245 КАС):

У разі скасування нормативно-правового або індивідуального акта суд може зобов'язати суб'єкта владних повноважень вчинити необхідні дії з метою відновлення прав, свобод чи інтересів позивача, за захистом яких він звернувся до суду.

Крім того, Верховним Судом у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду у справі №160/1088/19 викладена правова позиція щодо вимог ст. 265 КАС України, на яку також посиляється касатор:

« 84. Суд визнає, що частина друга статті 265 Кодексу адміністративного судочинства України, згідно з якою нормативно-правовий акт втрачає чинність повністю або в окремій його частині з моменту набрання законної сили відповідним рішенням суду, не регулює питань щодо можливості застосування нормативно-правових актів, визнаних судом протиправними. Предметом її регулювання є встановлення моменту втрати чинності нормативно-правовим актом, визнаним судом нечинним.

...

88. Враховуючи викладене, Суд погоджується з висновком судів попередніх інстанцій, що визнання протиправним і нечинним у судовому порядку рішення Криворізької міської ради від 12 липня 2017 року №1862 в оскаржуваній частині унеможливорює його застосування при обчисленні ставок податку з орендної плати саме з моменту його прийняття.

89. Суд зазначає, що застосування до фізичних/юридичних осіб нормативно-правових актів, які є протиправними, у будь-якому випадку є незаконним.

90. Суд вважає, що висновки судів першої та апеляційної інстанцій про те, що протиправні положення Рішення №1862 на 2018 рік не можуть бути застосовані до позивача, повністю відповідають чинному законодавству, практиці Європейського суду з прав людини та правовим позиціям Верховного Суду.»

Тому, посилення касатора про порушення процесуального права та відсутність правових висновків з питань застосування норм права в цій частині, є безпідставними.

Крім того, згідно з ч. 2 ст. 351 КАС України, порушення норм процесуального права може бути підставою для скасування або зміни рішення лише за умови, якщо це порушення призвело до ухвалення незаконного рішення.

На підставі викладеного вище, керуючись ст. ст. 44, 55, 245, 264, 265, 328, 338, 341, 349 КАС України, -

ПРОШУ СУД:

1. Залишити судові рішення судів першої та апеляційної інстанцій винесених у справі № 1140/2017/18 без змін, а скаргу виконавчого комітету Міської ради міста Кропивницького без задоволення.

Керівник ОСББ «Лінія 10-59»

Фоменко Д.Г.